

L E E D.

DOOR

ANNA DE SAVORNIN LOHMAN.

Zij had hem op haar schoot genomen, met hem stoeiend een beetje; even de smart vergetend, die, ongeneeslijk, in haar schrijnde altijd door, ze niet voelend in haar zoo druk met hem bezig zijn.

Juichend, kraaiend van pret, van onbewust genot in 't leven, sloeg hij de armpjes stevig om heur hals, woelend met zijn kleine dikke vingertjes in heur nekhaar —; in zijn smetteloos wit baby-jurkje een zich schel afteekenende blanke vreugdeplek op 't eentonig somber-zwart van haar effen rouwgewaad van smart.

Hij was zoo'n door en door gezond, druk, levendig kindje; zoo'n echt-lekker, lief, mollig diertje!

— In haar blijdschap daarover vergat zij even hoe hij door zijn gekomen-zijn toch eigenlijk immers de schuld was van 't ongeluk, — van haar lijden; vergat zij een oogenblik haar stil, onbillijk die grief tegen hem omdragen; waardoor ze soms plotseling, zich herinnerend, hem meedoogenloos van zich stootte als iets dat ze niet wou zien.

En ze drukte hem hartstochtelijk, — tegelijk toch al haar troost in hem vindend, — tegen zich aan: „Dag m'n kleine kerel, — m'n jongen, — mama's eigen ventie, hè!”

— Maar hij werkte zich los uit haar omhelzing. Hij wilde niet lijdelijk gekust en gemokkeld worden; hij wou spelen. — En, vóór zij 't zien kon, greep hij, over haar schouder heen, naar 't eerste 't beste voorwerp dat in 't bereik van zijn kinderhandjes kwam: — een portret-stander, boudoir-formaat, op haar schrijftafel, met de photographie er in van een jongen, krachtig-uitzienden man.

Ze wilde het hem afnemen, ruw, zelve onhandig doende in haar haast. — Het lijstje viel er door uit de tengere vingertjes op den grond; — en 't glas brak in stukken.

Dat deed ineens de reactie bij haar ontstaan. Iedere kleinigheid was voldoende voor zoo'n plotselingen overgang tot smart. Heel nerveus begon zij te snikken, zonder zelfbeheersching. — God, moest ze er dan altijd op nieuw weer aan herinnerd worden aan 't gebeurde; — en hoe dat gebeurd was door zijn toedoen! — Want was het niet als een zinnebeeld van 't verleden, dit glas-breken? — Had hij niet dien vader zelf —, wiens photographie daar nu achteloos op den grond lag, — zoo gebroken, zoo gedood, door zijn leven-willen? — En, heftig, drukte ze op den knop van de elektrische schel. „Neem hem weg”, beval zij der binnenkomende kindermeid, haar 't kind overreikend. — „Neem hem weg; hij vermoeit me; hij is zoo druk”.